

Eens vertelde een jongvolwassene: *'de Ontmoetingskerk is de Ontmoetingskerk niet meer...'* Is dat zo?

Ik denk dat deze jongvolwassene inderdaad gelijk had. En daar wil ik met u bij stilstaan aan de hand van het Bijbelgedeelte (de brief aan Filadelfia) dat wij hebben gelezen.

Eerst heel even iets over deze brief aan de gemeente van Filadelfia:

Het is een heel positieve brief. Een van de meest positieve brieven van de zeven brieven die Johannes moest doorgeven. De brief aan de gemeente van Filadelfia is met name zo positief, omdat de gemeenteleden te Filadelfia zo vast in het geloof stonden. Jezus complimenteert hen: *jullie hebben weinig kracht* (waarschijnlijk was het een kleine gemeente) *en toch hebben jullie Mijn Woord in acht genomen en Mijn Naam niet verloochend* (vers 8). De gemeenteleden stonden ondanks alle tegenstand sterk in het geloof. Zij hielden het geloof vast. En zij droegen het uit! Zij waren echte geloofsgetuigen in de maatschappij waarin zij stonden. En daarom zegt Jezus: 'houd vast wat u hebt!' 'Ga zo door!' ... 'Houd vast wat u hebt. De tijd zal nog heftiger worden, zo waarschuwt Jezus'. 'Er zal een verzoeking, een zware tijd over heel de wereld komen, maar omdat jullie Mijn woorden trouw zijn geweest, zal Ik aan jullie trouw zijn', zegt Jezus. 'Jullie hebben Mijn woorden bewaard... en dat moeten jullie blijven doen..., maar weet: *Ik zal jullie bewaren!*'

Waarom moest ik nu bij die uitspraak van die jongvolwassene over de Ontmoetingskerk aan die gemeente van Filadelfia denken en aan hun opdracht om vast te houden wat zij hebben? Jezus waarschuwde de gemeenteleden van Filadelfia om vast te houden wat zij hadden in de nieuwe fase die straks zal aanbreken... en dat is de overeenkomst tussen onze gemeente en de gemeente van Filadelfia: *vasthouden wat wij hebben, in de nieuwe fase waarin wij zijn gekomen.*

De nieuwe fase waarin onze gemeente terecht is gekomen? Nu, eigenlijk is onze wijkgemeente precies zo begonnen zoals de gemeente van Filadelfia. Met weinig kracht (vers 8): weinig mankracht, enkele tientallen mensen die bij elkaar in de school kwamen om kerkdiensten met elkaar te beleggen. *'U hebt weinig kracht en toch...'*, zo complimenteert Jezus de gemeente in Filadelfia. Precies de hervormde wijkgemeente Schollebaar, toen zij begon: weinig kracht, weinig mankracht, met minimale middelen begonnen en toch... : de kleine groep mensen die was begonnen door samen te komen in een schoolgebouw werd tot een missionaire gemeenschap, een gemeenschap die een gezicht kreeg in de wijk Schollebaar. Men zette zich in voor mensen, men bood hulp, er kwam later een wijkwinkel, er werden voedselpakketten rondgedeeld..., men zette zich in voor de wijk, men legde contacten, men nodigde

mensen uit om diensten mee te beleven. Prachtig! *U hebt weinig kracht en toch hebt u Mijn Woord in acht genomen* (vers 8)

En dat is gelukkig allemaal niet verdwenen... daarin is de Ontmoetingskerk nog steeds niet veranderd... maar onze gemeente is wel in een nieuwe fase terechtgekomen. Want de grote groeispurt, de grote aanwas, van de gemeente is kleiner geworden. Er komen bijvoorbeeld minder mensen uit andere kerken naar onze gemeente toe, omdat er (gelukkig!) meer rust is gekomen in enkele buurgemeenten. Inmiddels is onze gemeente echter uitgegroeid van een kleine kerngroep tot een grote gemeente, een bont geheel van allemaal verschillende mensen met verschillende achtergronden en vaak uit allemaal verschillende kerken en kerkelijke tradities.

En nu zijn wij in de fase gekomen dat wij een volwassen wijkgemeente moeten worden. Van puberteit naar volwassenheid. Volwassenheid betekent nog steeds groei en verandering, maar wel anders: een minder sterke nadruk op de groei in centimeters en meer aandacht voor groei in denken, in doen, in zijn. Misschien minder spannend, maar zeker net zo belangrijk.

Deze nieuwe fase vraagt wat van ons... dat vraagt een nieuw elan... en dan kom ik ook tot de boodschap aan de gemeente te Filadelfia: *houd vast wat u hebt.* Deze nieuwe fase vraagt van ons dat wij vasthouden wat wij hebben en dat wij daarbij met een aantal zaken rekening moeten houden. Bijvoorbeeld dit: de kerngroep trouwe gemeenteleden die vanaf het begin samen een grote familie was, is breder geworden... pluriformer... De samenstelling van de gemeente is anders geworden. We moeten beseffen dat veel jongvolwassenen die door hun ouders mee zijn genomen in de groeifase van de kerk, inmiddels deze gemeente hebben verlaten of gaan verlaten, doordat zij zich elders vestigen... en dat veel *andere* jongvolwassenen en volwassenen nu de gemeente binnendruppelen en de gemeente gaan vormen. Ons gemeentegedezin is anders samengesteld... wat ingewikkelder samengesteld... en dat vraagt aandacht en zorg.

De Ontmoetingskerk is anders geworden. Anders van samenstelling. Maar ook: een volwassen gemeente geworden. En zoals elke volwassene met dezelfde problemen van volwassenheid krijgt te maken, zo ook deze gemeente. Wat zijn die problemen of vraagstukken waar elke volwassene gemeente mee krijgt te maken? Nu, bijvoorbeeld de vraag: hoe houden wij de jongeren bij het geloof en bij de kerk? Of een nog meer basale vraag: waar zijn onze jongeren eigenlijk? En nog zo'n vraag die elke volwassene geworden gemeente kent: hoe moeten wij de gemeente organiseren? Onze gemeente is begonnen als een evangelisatiepost van de IZB, waarbij alle aandacht ging naar de opbouw van de gemeente zelf en het zich ontwikkelen in de wijk. Nu is deze groep gemeenteleden tot een volwaardige wijkgemeente uitgegroeid en komen er allemaal andere organisatorische vragen op ons af: hoe verhouden wij ons bijvoorbeeld tot de andere wijkgemeenten in Capelle waar wij samen één protestantse gemeente mee zijn? ... En hoe gaan wij onze samenwerking met de Christelijk Gereformeerde Kerk in de toekomst vormgeven met alle mogelijk-

heden die er voor ons liggen? ... En hoe staan wij tegenover samenwerking met nog meer andere gemeenten? ... En hoe geven wij allereerst onze eigen gemeenteorganisatie vorm: inmiddels zijn er zoveel activiteiten, commissies en vrijwilligers dat het overzicht nog slechts voor enkele mensen helder is.

Ik kwam op internet de volgende spreuk tegen die het nu genoemde samenvat: *wij leven niet in een tijdperk van veranderingen, maar in een verandering van tijdperken.*

Deze verschillende fasen in het gemeente-zijn zijn al bekend in de Bijbel. Je ziet in de Bijbel precies hetzelfde met de eerste gemeenten gebeuren. In het boek Handelingen waarin ons over de eerste christelijke gemeenten wordt verteld, lijkt soms alles vanzelf te gaan: gemeenten worden gesticht. Er is vreugde, eenheid, gemeenschap. Nieuwe initiatieven worden ontplooid. In Handelingen 6 zien wij dat er opeens zeven nieuwe diakenen worden aangesteld, als er behoefte aan is. Alles lijkt – met eerbied gesproken – ondanks de problemen en tegenstand van buiten zo heerlijk eenvoudig en vol van geloofsvuur. Maar in de brieven van Paulus lezen wij heel andere dingen. Deze brieven zijn gericht aan gemeenten die vaak al een aantal jaren verder zijn, soms zijn het de tweede, derde generatie christenen, eigenlijk precies zoals onze gemeente nu. En deze tweede of derde generatie christenen ontmoet allemaal nieuwe vragen op haar pad. Paulus schrijft de ene keer aan de gemeente van Korinthe over de liturgie: er moet orde komen in al die dingen die er tijdens de eredienst gebeuren (1 Korinthe 14). Een andere keer schrijft hij over hoe de leidinggevenden in de gemeente leiding moeten geven, omdat dat echt niet altijd makkelijk is (zie: de brieven aan Timotheus en Titus). Weer een andere keer heeft hij het over groepen in de gemeente die botsen met elkaar (1 Korinthe 1). Het hoort dus bij deze tijd, deze fase van de gemeente dat er nieuwe vragen op onze weg komen en dat er dingen veranderen.

Dus niet teleurgesteld worden als de groei wat minder hard gaat. Niet ontevreden worden als het niet meer is, zoals het was. Niet met heimwee achteruit kijken. Niet gefrustreerd raken als dingen nu eenmaal anders gaan, misschien wat stroperiger of stroever gaan. Nee: laten wij elkaar aankijken en in dankbaarheid tegen elkaar zeggen: laten wij vasthouden wat wij hebben!

Wat moeten wij vasthouden? Dat is dan tenslotte de vraag natuurlijk...

Van de gemeente van Filadelfia kunnen wij lezen wat zij moesten vasthouden. Jezus zegt tegen hen dat zij Zijn Woord in acht hebben genomen, dat zij Zijn Naam niet hebben verloochend..., dat zij het woord van Jezus' volharding hebben bewaard... De gemeente van Filadelfia had Jezus' leven in hun hart gesloten: Zijn kruisweg, Zijn sterven voor ons, Zijn volharding en Zijn opstanding. En de gemeente van Filadelfia was de weg van Christus Zelf gegaan. Zij hadden het Evangelie van Jezus Christus zo in hun hart gesloten dat dat Evangelie in hun leven ging werken... het kwam eruit... in woorden en daden... in

volharding en trouw, in liefde en getuigenis. Nu, *dat* moesten zij vasthouden.

En wat moeten wij vasthouden? Ten eerste: **de schat van het Evangelie**. De liefde van God die wij door de Heere Jezus mogen ontvangen: dat de hemelse Vader ons als verloren zonen en dochters aan Zijn hart wil drukken en vasthouden. Door Jezus mogen wij de weg terug gevonden hebben naar God... en steeds weer die weg terugvinden. Er is genade voor u en mij! Er is vergeving! Er is leven! Er is eeuwig leven dat wij nu al mogen leven. Wij mogen sterven aan onszelf en opstaan met de Heere Jezus in een nieuw leven... en dat dus met elkaar delen. Houd vast wat u hebt!

Maar wij hebben van daaruit ook nog andere schatten ontvangen die wij met elkaar vast moeten houden: **het hele geloof, de Bijbel, Bijbelkennis, geloofservaring en geloofsverdieping**. Het is een gevaar als dat allemaal zou verschromelen en dat wij alleen nog een heel smalle basis zouden overhouden. ... Maar ik denk ook aan **de veelkleurigheid van de gemeente** als geschenk van God: veelkleurigheid in mensen, in de liturgie, in activiteiten. Ik denk ook aan **de onderlinge gemeenschap**: het elkaar bemoedigen, helpen, voor elkaar bidden. Houd vast wat u heeft! Ik denk ook **aan al de contacten en relaties die wij hebben in de wijk**, met de overheid en andere instanties... met alle mogelijkheden om iets van ons geloof door te geven in woorden, of in daden. Houd vast wat u hebt! ... Ik denk ook aan die **openheid**, dat **enthousiasme**, die bereidheid om je in te zetten, die vele initiatieven. Geschenken van God aan deze gemeente die wij zeker niet moeten verliezen. Wij mogen, wij moeten dat vasthouden!

Hoe moeten wij dat vasthouden? Drie korte punten:

1. Een plant die in korte sterk is gegroeid en nu een aantal bloemen heeft, heeft het nodig dat er goed voor wordt gezorgd. De plant moet voldoende water krijgen en voedselrijke grond. *Voeding is heel erg belangrijk. En bijhouden natuurlijk.* De geloofsvoeding op peil houden. Het met elkaar delen. Jezelf verdiepen in het geloof. Je kinderen daarin meenemen. Zorg dragen voor het jeugdwerk, catechese, geloofsopvoeding, persoonlijke geloofsvoeding.

2.: *bij de kern blijven als gemeente.* Waar gaat het om in de gemeente? Wat is het allerbelangrijkste van uw persoonlijke geloof? Dat is de Heere Jezus. Zijn kruis en opstanding. Zijn Evangelie. Zijn eer.

3. *niet achteruit kijken, maar vooruitkijken.* Met allerlei beelden wordt de gemeente van Filadelfia uitgenodigd om haar blik op de toekomst gericht te houden. Je moet niet terugwillen naar de levendige puberteitsfase. Je moet niet in de jongvolwassenheid van nu blijven steken. Met elkaar mogen wij geloven, hopen en bouwen aan de toekomst. Nu is het nog een huis van stenen... een gemeente van onvolmaakte mensen met allemaal menselijke valkuilen... maar straks komt dat hemelse Jeruzalem uit de hemel... en mogen Gods kinderen daar wonen... rusten... en Gods aanwezigheid ten volle genieten.

Laten wij onze blik vooruit richten... en tot die tijd vasthouden wat wij hebben.

ds. E.G. (Eddy) de Kruijf
tel. 010 210 89 71 // dekruijf@live.nl